

nogen Side, efter at Staten gentagne Gange har fastsat denne Rente, men Mindretallet vil gaa et Skridt videre, idet det mener, at ved fastsættelsen af denne Rente, er Staten fuldt berettiget, ja forpligtet til at afveje den Fordel, som Lodtagerne i Overformynderiet have gennem Overformynderiets Ekspens og Administration med Hensyn til deres Renter, og Bevarelsen af deres Kapitaler, over for Samfundets Krav paa og Trang til en almindelig Rentenedsættelse, og Mindretallet ser et Præcedens herfor i, hvad der skete i 1868, idet man den Gang, naaet den almindelige Rentefod af Iste Prioriteter da nok kunde siges at være adskilligt over 4 pCt, dog i Lov af 26de Maj § 6 fastsatte 4 pCt. som den Rente, Lodtagerne i Overformynderiet skulde have, og det naaet der allerede paa den Tid lod adskillige Røster, der gik ud paa det samme, som Røster, der ere hørte under denne Forhandling, at de umyndige bør have den højeste Rente, som det overhovedet er muligt at opnaa. Desnaaet var baade i Folketinget og i Landstinget Flertallet for at sætte de umyndiges og andre Lodtageres Rente til et lavere Tal end det, der angaar den sædvanlige Rentefod for Iste Prioriteter. Det vilde da rigtig nok se underligt ud, om vi virkelig nu, da Kravet om Rentenedsættelse lyder saa stærkt alle Vegne, skulde være komne dertil, at der hverken i Folketinget eller Landstinget var et Flertal for at gaa samme Vej som i 1868. Skulde det virkelig være Tilfældet, vilde det være et Tegn paa en sorgelig Tilbagegang i Rigsdagens Evne til at kunne lytte til de Røster og Krav, der komme frem fra den store almene Befolkning. Mindretallet ser ikke, at der vil være noget væsentligt opnaaet ved en Vedtagelse af Flertallets Vædringsforslag under Nr. 1, medmindre det faar den Tilspøning, som er udtrykt i Mindretallets Underændringsforslag under Nr. 2. Der vilde, hvis Mindretallets Forslag vedtages, dog være opnaaet saa meget, at naar Regeringen paa Grund af Tidernes Tryk blev nødt til at sætte Renten efter § 6 i Lov af 2de Maj 1868 ned, vilde den ikke senere kunne sættes op uden Rigsdagens Samtykke. Det vilde dog være noget, der blev opnaaet derved. Det var dog muligt, rimeligt, at vi kom til den Tid, hvor Regeringen blev nødt

til at sætte Renten ned; men naar Forholdet vedbliver paa den Maade, at Regeringen atter kan sløffe denne Rentenedsættelse, saa snart den finder Øjeblikket dertil belevligt, vil det, der vindes ved Vædringsforslag Nr. 1, være saa lidet og usikkert, at det maa siges at være for intet at regne. Jeg skal derfor paa Mindretallets Vegne anbefale at stemme for Underændringsforslag under Nr. 2 til Vædringsforslag under Nr. 1.

Justitsministeren (Nelleman):

Jeg kan tiltræde det Vædringsforslag, der er stillet af Flertallet under Nr. 1, og ligeledes de Vædringsforslag, der ere stillede af Flertallet under Nr. 3, 4 og 5. Jeg maa fastholde den Mening, som jeg udtalte ved denne Sags første Behandling, at der ikke er nogen Grund til paa kunstig Maade at bewirke, at de umyndige faa en lavere Rente end den, der kan faas efter Forholdenes naturlige Udvikling, og henset til den i Anordningen givne Maade, hvorpaa disse Midler skulle anbringes. Smidertid er det meget muligt, at Tingenes naturlige Gang vil medføre, at der ikke kan faas 4 pCt, naar der er saa god Sikkerhed, som Overformynderiet sædvanemæssig forlanger. Naar dette Tilfælde indtræder, er Overformynderiet naturligvis nødt til at nedsætte Renten; men naar dette Tidspunkt vil indtræde, kan jeg ikke og kan vel ingen sige; det er jo noget, som kun Erfaringen vil vise. Men at der for dette Tilfældes Skyld gives en Udgang til at nedsætte Renten, kan jeg ikke have noget at indvende imod, jeg finder det tværtimod naturligt, og jeg lægger i den Henseende Vægt paa, at der staar, at det skal ske ved kongelig Anordning, hvilket jo har den Betydning, at det er en Sag, som skal behandles i Statsraadet, saaledes at samtlige Ministre komme til at deltage i Afgørelsen af det for mange Mennekers Be og Vel ret vigtige Spørgsmaal, om en saadan Nedsættelse skal finde Sted eller ikke.

Derimod kan jeg ikke tiltræde Underændringsforslaget under Nr. 2 efter den samme Betragtning, som helt igennem har været ledende for mig, nemlig, at der ikke er nogen Grund til paa kunstig Vis at formindste den Rente, som de umyndige skulle have; man maa, dersom Forholdene virkelig